

rammerne, som er Rygraden i enhver Hær. Den formindsker Tjenestetiden udover, hvad der er muligt, naar der skal uddannes og opdrages Soldater til feltmæssig Aktion under moderne Krigsforhold. Jeg skal til Sammenligning nævne, at den belgiske Socialdemokrat Vandervelde og nogle af hans Meningsfæller i det belgiske Kammer har forelagt et Militærforslag, hvori de regner med 6 Maaneder som Tjenestetid for Infanteriet og 8—9 Maaneder for specielle Vaaben. Jeg skal endvidere nævne, at efter min Formening bliver Indkaldelserne efter det fremsatte Forslag alt for smaa til, at de kan give Troppførerne den fornødne Øvelse, hvis de skal føre en Hær til Slag under Nutidens Forhold. Endvidere vil jeg nævne det, der forekommer mig at være den største Mangel, at der aldeles ikke er nogen som helst Plan hverken i Betænkningen eller Forslaget eller nogetsteds for det, der forekommer mig at være af den allervæsentligste Betydning: en effektiv Samvirken mellem Hæren og Flaaden. Der staar i den bestaaende Forsvarslov af 1909, at Hæren og Flaaden stadig skal arbejde sammen. Hvis der er nogen Bestemmelse i den gældende Hærlov, der er blevet tilsidesat, er det den, at Hæren og Flaaden stadig skal arbejde sammen. De har aldrig gjort det, i hvert Fald ikke metodisk og planmæssigt, og det forekommer mig, at dette maa være en uomgængelig Betingelse i vor fremtidige Forsvarsordning, at Hæren og Flaaden arbejder sammen.

I andre smaa Lande, der kun har en enkelt Kyststrækning og tre Landegrænser, som det ofte er Tilfældet, giver det maritime Spørgsmaal sig saa nogenlunde af sig selv. Belgien har een Flaadehavn i Zeebrugge og een Kyst; det er det hele. Danmark er et Ørige, med Bælter, der behersker Adgang til Østersøen, som mange Magter hævder skal være et aabent Hav. Forsvarsmæssigt set er det selvsagt af principiel Betydning, at Hæren og Flaaden samarbejder. Om et saadant Samarbejde, en saadan Plan for vort Forsvar, er der ikke Tale noget Sted. Stabsintendant Kühl har i sin Brochure „Fremtidens Militærpolitik“ gjort opmærksom derpaa, og det forekommer mig, at hans Kritik er fuldkommen berettiget. Jeg for min Del vil under ingen Omstændigheder — det, mener jeg, er uforsvarligt, og jeg tror, at jeg har Tilslutning dertil i vide Kredse blandt konservative Vælgere — gaa med til en Reorganisation af vort Forsvarsvæsen under de nuværende kritiske Forhold i Europa, som ikke betegner en Forbedring af de Konservatives Forslag. Det vil etter min Formening —

det har jeg allerede sagt — blive de kommende 10—12 Aar, som bliver af afgørende Betydning for den fremtidige Udvikling i Udlandet. Alt staar hen paa det uviste. Den franske Ministerpræsident Poincaré hævdede i sin store Tale for et Par Uger siden i Bar le Duc, at den udenrigspolitiske Situation nu i Verden var absolut lige saa farlig og kritisk, som den var i Aarene nærmest før 1914, og dertil var den meget mere dunkel og uklar. Under saadanne Forhold gaar jeg ikke med til et Forslag som dette, som jeg efter alt, hvad der er foregaaet, efter alt, hvad der foreligger, væsentligt tror dikteret af rent finansielle Reduktionshensyn og af Hensynet til i sidste Øjeblik at kunne komme fra Rigsdagen ud til Vælgerne med en lille Fjer i Hatten. Kan jeg ikke faa det, jeg mener er det eneste forsvarlige, en Forbedring af de Konservatives Forslag paa tidsvarende Grund, saa mener jeg, at den danske Regering burde indskrænke sig til — indtil videre — at blive staaende ved den nuværende Militærordning og træffe Forbedringer her og dér for at gøre den tidssvarende og effektiv, forbedre Artilleriet, forandre Dislokationen af Tropperne; saa kan den meget vel bruges, for den har Befalingsmandsrammerne, den har længere Tjenestetid, den har større Indkaldelser; der kan arbejdes med den midlertidigt, medens man tog Drøftelsen op om en ny Ordning af vort Forsvar, en Reorganisation, naar Forholdene er mere afklaret i Europa, og naar vi virkelig har Tid til at drøfte Forslagene.

Danmark har ikke været med i Verdenskrigen og har dog høstet saa stor en Frugt, som vi har. Er der noget, som er unetralt, er det dog vel det, at et Land, der ikke har været med i Krigen, af de krigsførende Sejrherrer modtager et Territorium fra den overvundne Magt imod dennes Villie. Det kan dog vel ikke kaldes Neutralitet. Vi har i Virkeligheden bundet os ved at modtage denne Gave af de sejrrende Magter og ved at gaa ind som Medlem af Folkenes Forbund, om hvilket ganske vist den højtærede Udenrigsminister har erklæret Gang paa Gang, at det er en sart og svag Plante, som man ikke skal regne for meget med, og selve det ærede Medlem Hr. P. Munch har hævdet, da vi havde Spørgsmaalet om den internationale Domstol til Behandling, at Folkeforbundet storpolitisk set ikke betød ret meget. Jeg er enig med det ærede Medlem deri, og jeg er ogsaa enig med ham i, at de smaa Stater bør stræbe efter at gøre dets Betydning større, men jeg tror, det har lange Udsigter. Men naar jeg